

heller ikke Nogen i denne Sal, der har taget Ordet for dette Princip's sieblikkelige Gjennemførelse, men derimod har man udtalt et Krav paa at faae bortskaffet en Del af de indirekte Skatter, navnlig forffjellige mindre Afgifter, saasom en væsentlig Del af Stempelafgiften, der virker meget betydelig forstyrrende i den daglige Handel og Wandel, for at vi paa denne Maade kunde komme til en sund finantseel Tilstand. Dette have de Borgere Krav paa, som i flere Aar have ydet mere til Staten, end Statens Lærv har krævet, at de ved en Reform blive befriede for at betale mere, end det er nødvendigt. Dette er efter min Opfattelse det første Skridt, vi bør gjøre paa Skatte-reformens Omraade, og det er om ikke det første saa dog et sideordnet Skridt med Hensyn til at skaffe Regjeringen de Penge, den behøver til ekstraordinære Forsvarsforanstaltninger. Man siger nok: „Vi kunne tage denne Lov“ — det sige Enkelte — „med eller uden en ny Skat“. Men jeg siger, vi kunne ikke tage den med en ny Skat, naar vi ikke samtidig ved en Forandring af de nuværende Rilder fjerne en Del af de Ulemper, som nu bestaa, og borttage den Overflødighed, som er i Statskassen; thi der har den ikke Ret til at ligge; men samtidig med, at vi gjøre dette, og have den høie Regjerings Bistand til disse Lettelser, er det ogsaa min Overbevisning, at vi kunne tage en ny Hjælpekat, ved hvis Beløb vi byde Regjeringen Midler til ekstraordinære Foranstaltninger til Forsvarsvæsenets Fremme, om end, som jeg har nævnt, ingenlunde i det Omfang, som her er foreslaaet, og denne nye Hjælpekat er ikke en Indtægtskat, den, man saa gjerne har villet have, at vi skulde beholde — thi en Indtægtskat er efter min Opfattelse en slet Skat, der rammer ikke Skatteevnen —, men en Indtægts- og Formueskat, ikke saaledes, at Gaardmændene, som en æret Læer forleden Dag sagde, skulde blive fri, men saaledes dog, at de lavere Indtægter, saadanne Indtægter, som ere absolut nødvendige for den Bedkommende til Livets Ophold, ere fritagne for den nye Skat, og at andre Indtægter der op imod faae en passende Lettelse efter et lignende Princip, som vi havde i Indtægtskatten for Indtægtens Bedkommende, og som forøvrigt er antydet i Forslaget fra Flertallet i Hævedvalget ifjor, og det at anlægge den nye Hjælpekat saaledes, er ikke blot efter min Opfattelse berettiget, for at høde Noget paa den Ubillighed, som hidtil har bestaaet med Hensyn til Skatternes Udredelse, men vi ere ogsaa forpligtede dertil. Vi maa ikke forholdsvis lægge Skatten ogsaa til disse Foranstaltninger paa de mindre formuende eller uformuende Statteborgere til samme Tid, som vi maa indrømme, at den største personlige Ydelse til Forvaret tage vi fra det samme Sted. Det er billigt, det er retfærdigt at ihukomme dette ved Ordningen af de Regler, hvorefter vi kræve Penge til disse Foranstaltninger,

at den personlige Ydelse, som skal til, for at Vægen overhovedet kunde have nogen Nytte, hente vi netop fra det Sted, hvor vi bør sige: I skulle have Lettelse i de hidtil bestaaende Skatter, og I skulle være fritagne for den nye Hjælpekat; thi I yde og efter Omstændighederne bør yde, naar dette kan ske, den væsentligste Del af den personlige Byrde. Dermed har jeg angivet mit Standpunkt overfor dette Forslag. Jeg ønsker Forslaget behandlet hurtigt, hurtigt skal Alting være i Aar, og jeg haaber ogsaa, at det høie Folkething hurtig kan gjøre sit Tilbud med Hensyn til dette Forslag, og at vi da kunne faae Lettighed til at høre, hvorledes Rigsdagens begge Thing og Regjeringen kunne komme til at stille sig til hinanden; thi i den Henseende tør jeg ikke sige, at der er sagt det sidste Ord, heller ikke fra Regjeringens Side, med Hensyn til dette Forslag. Efter min fulde Overbevisning maa ved Siden af dette Forslag gaa Forslag om Reform af paa det nuværende Skatteomraade, og i Forbindelse dermed og med det nærværende Forslag iøvrigt Forslag om en ny Hjælpekat. Kunne vi blive enige om de Rilder, hvorfra Pengene skulle tages, og blive enige om Beløbene, saa staar tilbage, at blive enige om den hensigtsmæssigste Maade at anvende disse Beløb paa. I den Henseende tror jeg paa Forhaand at turde sige, at vi mulig kunde enes; dog utvivlsomt ikke til Kjøbenhavns Besættning paa Landsiden.

Rjar: Ja, naar Enden er god, er Alting godt, pleier man at sige, og jeg skal ikke negte, at Slutningen af det Foredrag, vi nu hørte af det ærede Medlem, tilfalte mig i en ganske anden Grad end Begyndelsen. Det ærede Medlem begyndte med at tilsige den høie Regjering, paa en vis Maade vel at mærke, sin Støtte, og jeg skal ikke negte, at dette indgjød mig en vis Frygt, thi jeg kjender af Erfaring, navnlig i de militære Spørgsmaal, hvad det vil sige, naar det ærede Medlem for Veile Amts 2den Balgkreds (Berg) vil støtte Regjeringen. Men alt som det ærede Medlem stred længere frem i sit Foredrag, skal jeg ikke negte, at Lyset blev klarere ikke i Retning af, at jeg tror, at det ærede Medlem med mig skulde blive enig om Forsvarssystemet i Danmark, hvad jeg meget godt veed, ikke kan ske, men i ethvert Fald derhen, at det ærede Medlem — og efter hans Ord at dømmen, har jeg Grund til at antage det — staar paa samme Standpunkt som ifjor. Er dette Tilfældet, saa erklærer jeg vel for mit Bedkommende, at jeg nødig gil med ifjor — det vide de Herrer af det daværende Udvalg — til at udlove en Sum af 30 Millioner til Danmarks Besættingsvæsen gennem en Formues- og Indtægtskat, jeg har i Mellemtiden mellem sidste Session og nu maattet høre ilde af mange af mine Venner, fordi jeg kunde være med dertil, jeg har endog